

Marelle Boersma

Ciao Sicilia

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor mijn vader
Onze liefde voor schrijven heeft onze band
nog verder verdiept

Het is de zekerheid dat er vandaag iets onverwachts gaat gebeuren die Anne pijn in haar maag bezorgt. Terwijl ze onder haar paraplu wegduikt, houdt ze de omgeving goed in de gaten. Maandag hadden ze gezegd, zonder erbij te vermelden hoe ze het gingen aanpakken.

Ze stopt bij een brievenbus en kijkt schichtig om zich heen. Heel kort aarzelt ze, controleert voor de zoveelste keer het adres en laat dan de witte envelop door de gleuf glijden. Het is een doodgewone envelop, maar de inhoud gaat hem een hartstilstand bezorgen, dat weet ze zeker. Nu kan ze niet meer terug. Het is stil in het Wageningse centrum op deze druilerige voorjaarsochtend. Ze passeert de HEMA en slaat rechts af de winkelstraat in. Ze passeert haar favoriete kledingwinkel en werpt een snelle blik in de etalage van de boekhandel. Bijna loopt ze het bord van de banketbakker omver. Daan heeft zomertaarten in de aanbieding.

Ze is laat. Zoals elke maandagochtend gaat ze Daan helpen. Alle mogelijke klusjes doet ze voor hem, alleen maar om zich in de zoete geur van zijn bakkerij te mogen wentelen. Er bestaat niets mooiers dan de lekkernijen van een extra versiering te voorzien.

Kleurrijke details. De krullen en kralen, zoals ze haar bijdrage altijd noemt. ‘Anne-achtjes’ zegt Daan. Hij noemt haar zelfs zijn chocolatier, terwijl ze geen vaste aanstelling heeft.

Het oude herenhuis waarin de banketbakkerij gevestigd is, heeft een portiek waar ze haar paraplu neerzet. Ze haalt nog een keer diep adem, wat haar een pijnlijke steek rond haar ribben oplevert, en stapt dan naar binnen. De geur van zoete cake vermengd met vers brood komt haar tegemoet. Ze zou er een moord voor plegen om dit elke dag te mogen ruiken. ‘Goedemorgen Anne-Sophie van Maanen. Fijn dat je er bent.’ Daan is de enige die haar altijd met beide voornamen aanspreekt. Hij staat met een brede glimlach voor haar. Zijn donkere haren hebben zich in de loop van de jaren wat verder teruggetrokken, maar ze krullen nog net zo wild als vroeger.

‘Heb je veel opdrachten?’ Snel wil ze langs hem lopen. Ze zorgt ervoor dat er een lange lok voor haar gezicht valt.

‘Gaat het een beetje?’ Een onderzoekende blik. Ze knikt alleen maar.

‘Het is niet niks, hè? Ik weet hoe gek je op je moeder was.’

‘Het is niet anders.’ Ze probeert te glimlachen. ‘De tijd heelt alle wonden. Het is alweer een paar weken geleden.’

‘Kijk me eens aan.’

Gehoorzaam draait ze haar gezicht naar hem toe. Ze ziet zijn lippen verstrakken.

‘Wat is er gebeurd?’

‘O, dat. Het lijkt erger dan het is. Ik ben gevallen met de fiets en klapte tegen het asfalt.’ Ze probeert luchtig te doen. ‘Je kent het wel, zo’n rottig randje langs het fietspad waar jij wel overheen gaat, maar je fiets niet.’

‘Het ziet er pijnlijk uit.’

‘Wat gaan we doen?’ Ze loopt naar achteren, waar de tafels vol staan met meel, suiker en allerlei bakjes met versieringen.

‘Een bruidstaart, voor vanavond. En een serie traktaties voor een kinderfeestje.’

‘Liefst gezond?’

‘Nee, dit is niet voor school, maar voor een partijtje.’ Anne zucht. Normaal vindt ze het heerlijk om aan de slag te gaan, maar vandaag is anders. Het is alsof ze ziek moet worden; een dreinend gevoel dat niet weg te slikken is.

Ze hangt haar jas aan een haakje, zet haar handtas zorgvuldig in een hoek van de bakkerij en doet haar schort voor. Deze plek is haar toevluchtsoord geworden, een plek waar ze altijd welkom is.

Vanaf hun middelbare school waren ze een drie-eenheid: Daan, Christiaan en zichzelf. Altijd samen. Tot

haar broer besloot een tussenjaar te nemen na zijn middelbare school. De dag voordat hij zou vertrekken, verongelukte hij. Soms denkt ze dat zijn ongeluk haar in de armen van de zelfverzekerde Benny heeft geduwd. Alles was ineens anders. Haar vader ging nog meer drinken, haar moeder stortte zich volledig op het verzorgen van iedereen om haar heen en zijzelf raakte haar anker kwijt. Het verlies van Christiaan bracht het contact met Daan aan het wankelen. Benny dook op. Hij was zowel charmant als krachtig, en dat was net wat ze op dat moment nodig had.

Twaalf jaar geleden alweer. En nu is haar moeder overleden. Deze leegte is groter dan haar hart.

Tijdens het smelten van de verschillende soorten chocola, probeert ze haar gedachten te focussen op de grote taart die straks een rol gaat spelen op de gelukkigste dag in het leven van een pasgetrouwd stel. ‘Heb je geshopt?’ Daan knikt naar haar handtas.

Ze schudt haar hoofd.

‘Ik snap niet dat jullie vrouwen altijd zo veel meezeulen.’

Natuurlijk kan ze nu opmerken dat hij als alleenstaande man sowieso niet veel van vrouwen begrijpt. Maar dat doet ze niet. Hij is alleen, en ook al zegt hij er nooit iets van, volgens haar zou hij dat heel graag anders zien.

‘Heb je al ontbeten? Ik kan een croissant...’

‘Nee,’ onderbreekt ze hem snel. ‘Ik hoef niets...’ Haar maag maakt sinds die ochtend vreemde kronkels.

‘Voor je gewicht hoef je het niet te laten.’ Hij grinnikt. ‘Ik denk weleens dat je thuis niets te eten krijgt.’

‘Houd op, Daan.’ Haar stem klinkt lager dan anders.

‘Ik heb gewoon niet zoveel trek, sinds...’

‘Dat snap ik, sorry,’ zegt hij schuldbevestigend.

Ineens hangt er een zware stilte tussen hen in. Daan pakt een blad met bakvormen en zet het nauwelijks een meter verder weer neer. Dan draait hij zich naar haar toe, schraapt zijn keel, maar blijft zwijgen. Hij loopt uiteindelijk met de vormpjes naar de andere kant van de ruimte. ‘Traktaties,’ mompelt hij.

Het is altijd lastig om over ditjes en datjes te praten als er grote gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. Niets lijkt meer belangrijk. De dood raakt in de ziel. ‘Heb je al een idee voor die traktaties?’ Ze weet dat deze vraag hem altijd laat stralen. Hij houdt van zijn werk, dat is heerlijk om te zien. Soms jaloersmakend mooi.

‘Het worden muisjes.’ Hij kijkt even op van zijn werk.

‘Gekleurde muisjes?’

Eindelijk breekt er een lach door. ‘Natuurlijk, met een krul in de staart. Kun jij ze straks misschien meenemen? Ze moeten in Noordwest bezorgd worden.’

‘Sorry, ik... Dat lukt me niet. Ik moet zo weg.’
Daan laat zijn onderzoekende blik over haar gezicht gaan. ‘Ga je iets leuks doen?’
Ze slaat haar ogen neer. Ze kan het niet. Niet liegen. Maar ook de waarheid mag ze niet vertellen. Niemand mag het weten.
‘Ja, zoiets,’ mompelt ze.

De taart staat te glanzen alsof hij in de spotlight staat, in plaats van in de koelcel.
‘Bedankt voor je hulp. Er is niemand die zo mooi chocoladeachtjes kan maken als jij.’
‘Graag gedaan. Tot... Tot snel.’ Ze pakt haar handtas en controleert of de rits goed dicht zit.
‘Geniet van je vrije middag.’
Ze opent haar mond al om te antwoorden, maar zwijgt dan toch.
Daan pakt haar handen. Wat zijn zijn vingers warm.
‘Je kunt altijd bij me terecht, Anne-Sophie. Dat weet je toch?’
Ze knikt en doet haar best te glimlachen. ‘Lief van je.’
Er trekt een blos over zijn wangen, toch draait hij zijn gezicht niet weg. ‘Ik meen het,’ dringt hij aan.
Eigenlijk wil ze hem het liefst alles opbiechten. Hem vragen of ze een juiste beslissing genomen heeft. Of ze niet vreselijk stom bezig is. Nee, ze moet haar mond houden.

‘Nou, dan ga ik maar.’ Ze trekt haar jas wat dichter om zich heen.

‘Wanneer zie ik je weer?’

‘Ik waai wel weer een keer aan.’

‘Kom hier.’ Daan pakt haar gezicht tussen zijn handen en kust haar op beide wangen. ‘Wees voorzichtig.’

Ze probeert de brok in haar keel weg te krijgen, maar slaagt daar niet in. Daarom knikt ze alleen maar.

‘Hier, voor onderweg.’ Daan steekt haar een zakje chocolaatjes toe.

‘Dank je wel,’ zegt ze schor. Dan loopt ze snel de winkel uit, haar tas dicht tegen zich aan geklemd. Pas als ze bij het parkeerterrein is, komt ze erachter dat ze haar paraplu is vergeten. Die heb ik voorlopig niet meer nodig, bedenkt ze, terwijl ze haar blik over de geparkeerde auto’s laat schieten.

De envelop is al onderweg, nu is het haar beurt.

UMBERTO

Het is de ringtone die hem direct zijn telefoon laat pakken. Belangrijk.

‘Ze is er,’ is het enige wat de man aan de andere kant zegt.

Hij kijkt op zijn horloge dat altijd naar beneden zakt omdat het te los om zijn pols zit. In de verte klinkt een kerkklok. Het signaal kan niet duidelijker zijn.

‘Is ze alleen?’

‘Ja.’

‘Doe het nu.’

Er komt geen antwoord meer.

Hij klikt het contact weg en voelt hoe zijn rechtermondhoek omhoogtrekt. Weer een nieuwe. Daar mag hij trots op zijn. Ondanks de crisis blijft zijn business lopen.

‘Ben je al aan koffie toe?’ Zijn vrouw steekt haar hoofd om de hoek van de keukendeur.

Hij knikt alleen maar.

‘En welke smaak wil je erbij?’

‘Karamel-zeezout. Dat blijft toch de lekkerste.’